

İDİL SEZİ ASLAN

TOKİ Erdem Beyazıt Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

BABAMIN İKİ YÜZÜ

Ayaklarım deniz suyunun içinde serinlerken birden ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bahar mevsiminde Akdeniz kıyılarında küçük bir kasabada yaşamının, güneşli günleri, diğer illerdeki çocuklardan daha fazla görmenin şanslıydı bu. Ben bu kasabada dünyaya geldim. Şirin, sıcak, samimi insanların olduğu en önemlisi denizin olduğu bir yerde. Deniz benim en iyi dostum, sırdaşımdı. Aniden içime bir serinlik geldi. Ayaklarım buruş buruş olmuştu. Bir an önce eve gitmek istedim.

İkinci kata çıktığımda annemin pişirdiği batırığın kokusu geldi burnuma. Çok acıkmıştım. Annem kapıyı açtığı anda tebesümle karşıladı beni. “Hadi Erdal, ellerini yıkayıp doğru sofraya. Batırık yaptım.” dedi. Annem, kardeşim Dila ve ben afiyetle yemeğimizi yedik. Annem çabucak topladı sofrayı. Pratik bir kadındı. Her zaman işlerini hemencecik bitirir bir diğerine geçerdi. Temizdi, marifetliydi. En kızdığı şey Dila’nın oyuncaklarını yerde bırakmasıydı. Kızardı ama anne işte...

Güneşin batımına doğru babam eve geldi. Heybetli duruşu ile ilk bakışta güven verirdi insana. Ama kimse babamın saat ondan sonraki halini bilmezdi. Bizim evdeki hiç kimse ikinci Şevket’ i sevmezdi. Bizler babamı “AYIK ŞEVKET” ve “SARHOŞ ŞEVKET” diye ikiye ayırırdık. Çünkü babamın bu iki hali birbirinden çok farklıydı. Biz babamı hep ayıkken sevdik; ben, annem ve kardeşim. Babam içeri girince annem bal rengi gözlerini yere indirdi. Çünkü babamın elindeki poşetin içinde rakı şişesi ve meze olduğunu gördü. Yine içecekti babam. Yine, yine, yine... Annemin bakışlarından bu akşam neler olacağını hissettim. Bunu zaten ilk kez yaşamıyorduk.

Hava her geçen gün ısınıyordu. Bizim buralarda bahar mevsiminde bile okula gitmek zordur. Çünkü yaz erken gelir evlerimize, okullarımıza... Esmer tenli insanların kışın açılan ten rengi, güneşle birlikte kendi rengine bürünürdü. Mahallemizin vazgeçilmez “TEKİNOĞLU BAKKALI “ da lezzetli dondurmalarını satışa çıkarmıştı. Okulda harçlığımı bitirmiştım. Ama canım o kadar çok dondurma çekmişti ki hızlıca içeriye girip, Bakkal Dursun Amca’ya borçlanarak dondurma aldım ve keyifle yemeğe koyuldum.

Taşlı yola doğru çıkarken çocukluğumdan beri düşünüyordum ve hiçbir zaman sahip olamadığım kırmızı bir bisikletle Alper geliyordu. Bana göre varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Varlıklı olduğu gibi bir o kadar da temiz kalpliydi. Bisikletinin zilini çalarak “Ne haber Erdal nasılsın?” dedi. Selamlaştıktan sonra sahil kenarına gittik. Seviyordum Alper’i, sohbeti boldu. İçten gülümsemesi ve iyi bir dinleyici olması arkadaşlığımızı ilerletiyordu.

Ben Alper’in aile ilişkilerini merak ediyordum. Acaba her ev, gece saat ondan sonra bizim ev gibi miydi? Bir an Dila’nın çılgınlıkları, annemin gözyaşları gözümün önüne geldi. Alper’in mutlu yüzünde ben bir parça kendimi buluyordum. Belki de onun yerinde olmak istiyordum. Aklımdan geçenleri sanki okuyormuş gibi ailesini anlatmaya başladı. “Babam...” dedi. Öyle içten söyledi ki, ben hayatımda bu kelimeyi onun kadar içten söyleyemedim. O an anladım ki Alper ile babasının arası iyiydi. Devam etti. “Ablamla benim notlarımız iyi olursa babam bize telefon alacakmış. Ben de bu yüzden derslerime çok çalışıyorum.” dedi. “Ne kadar şanslısın Alper.” dedim. Önemsemeyip sohbete devam etmek istedi. Bir yandan da çakıl taşlarıyla oynuyordu. “Sana karne hediyesi olarak ne alacaklar? Sen gayet başarılısın.” dedi. Bir an duraksadım. Boğazımda bir düğüm oluştu. “Bilmiyorum. Belki sürpriz yaparlar.” deyiverdim. “Hım.” deyip geçti. Gözlerimi sırdaşım olan denize diktim. Beni tek anlayan oydu. Zaman zaman deniz kenarına gider, içimi ona dökerdim. Cevapsız kalan sorularımı, sevinçlerimi bırakarak gerçek dünyaya dönerdim. Alper’in, “Ne oldu Erdal? Daldın gittin.” demesiyle kendime geldim. Ko-

nuşa konuşa evlerimize vardık. Kapıyı bizzat annem açtı. Anneciğimin bakışları beni ürküttü. Hemen saate baktım. Evet... Geç kalmıştım. “ Anneciğim, özür dilerim. ”dedim. Annem hiçbir şey demedi. Mutfağa doğru gitti. Ardından bir, bir buçuk saat geçti. Ödevimi bitirmek üzereydim. Kapı açılma sesi geldi. Babam gelmişti. Neler olacak diye meraklanarak kapı aralığından baktım. Babamın elinde poşet yok. Bu demek oluyor ki rakı yok, meze yok, içmek yok... Şaşırmıştım. Ne oldu da babama böyle bir şey oldu? Ama sonra babamın bir arkadaşı geldi. Bütün sevincim yerle bir oldu. Olaylar o kadar hızlı geliyordu ki anlayamıyordum. Babam anneme “Hanım bize izin ver bu akşam Fırat bizle beraber...” Annem ise sesi kısılmışçasına “hı hı.” dedi. Bir şeyler mırıldanarak odaya gitti. Fırat da kimdi? Gerçi kim olduğu beni ilgilendirmiyordu. Beni elindeki poşetler ilgilendiriyordu. Babam bu sefer arkadaşıyla birlikte o kara deliğe düşecekti. Babamla göz göze gelmeden yattım, uyudum. Sabahleyin güneş ışığı bizim duvara vurmuştu, oradan da gözüme... Uyandım. Bugünün Pazar-tesi olduğunu unutmuştum. Hemen hazırlanıp giyindim. Annemin pamuk yanaklarından öptüm. “Görüşürüz Erdalciğim.” dedi annem. Görüşürüz diyerek çıktım. Türkçe dersine gecikmişim. Eyvah!

Akdeniz’in kavurucu sıcakları yavaş yavaş kasabamıza geliyordu. Okulumuzun halk oyunları ekibindeydim. Bugün Silifke yöresi halk oyunlarından derleme çalıştık. Çok yorulduk. Ayaklarımızı basacak halim yoktu. Ama ne olursa olsun ben yöresel oyun oynamayı çok seviyordum. Aslında ben okulu çok seviyordum. Çünkü okul benim “Erdal” olduğum yerdi. Mutluluğu, huzuru ve sakinliği burada bulmaya çalışıyordum. Ama bu o kadar da kolay olmuyordu. Özellikle de babamın içtikten sonraki hali hiçbir yerde aklımdan çıkmıyordu. Okulda ders dinlerken, arkadaşlarımla oynarken, kantinde yemek yerken... Zaman zaman arkadaşlarımla yüzünde ailelerini arıyordum. Acaba onların aile yapısı benim aile yapıma ne kadar benziyordu? Herkesin babasının evde nasıl olduğunu merak ediyordum. Hastalık derecesinde beynimi yiyip bitiriyordu bu düşünce. Çünkü benim babamın iki

yüzü vardı. Saat ondan önce heybetli, şefkatli, sevecen, şakacı, gülen gözlü hali kalbimin bir yerinde hep duruyordu. Bu hali “benim babamın” hali. Ama sarhoş olduktan sonra bambaşka bir insan olup çıkıyor, ses tonu gevşeyerek önce anneme sonra bana yersiz şakalarla eziyete başlıyordu. Bir keresinde bana “ Hadi git lan karı kılıklı” demişti. Uzun zaman bir erkeğin nasıl karı kılıklı olacağını düşünüp durdum. Annemi ise sürekli ezip aşağılaması, dayımın cezaevinde olmasını fırsat bilerek ailesine ağza alınmayacak küfürler etmesi bunlardan bazılarıydı. Ben kısacık ömrümde bu durumdan nasıl kurtulacağımı defalarca düşündüm. Evden kaçmayı, okuldaki rehber öğretmen ile konuşmayı, hırsızlık yapıp annemi ve kardeşimi alarak buralardan gitmeyi düşündüm. Ama bunlar sadece düşüncede kaldı.

Saatler günlere, günler de aylara yerini bırakıyordu. Zaman öyle hızla akıp gidiyordu ki kasabamıza yaz iyiden iyiye yerleşmeye başlamıştı. Akdeniz ikliminin verdiği sıcaklık sadece şehrin havasına değil insanlarına da geçmişti. Bizim buranın insanları sevecen, cana yakın ve hep güleç olur. Fakat bu durum kış mevsiminden çıktıktan sonra daha da belli olurdu. Tanıdığım herkesin günden güne karardığını gözlemliyordum. Hele bazıları kapkara oluyordu.

Yine o sıcak günlerden biriydi. Okuldan çıktım ve evin yolunu tuttum. Annemin yaptığı içli köftelerin lezzetinin verdiği uyuşuklukla yatağa attım kendimi. Öyle güzellerdi ki beş tane yedim. Bolca da ayran içtim. Birden Dila'nın çığlığıyla uyandım. Annem ise yine sesini çıkarmıyordu. Babam annemi fena halde dövmüştü bu besbelliydi. Kalkacak hali olmayan annem sofada öylece yatıyordu. Yüzü gözü kan içindeydi. Dila'nın çığlık çığlığa ağlaması bile onu yerinden kaldırmaya yetmiyordu. Annem, canım annem, sesi soluğu sanki tümünden gitmişti. Ne yapacağımı şaşırđım. Çileli annem, bu eziyetlere hep bizim için katlanmıştı. Bıkmadan usanmadan ona içki sofrası hazırlar, arkadan devirdiği masayı toplar, temizler, sabahında ise bir şey olmamış gibi kalkar yine o eziyet gördüğü adama kahvaltı hazırlayıp yolcu ederdi. Annelik buydu. Bizim içindi her şey. Hızlı adımlarla mutfağa gir-

dim. Büyük ekmek bıçağını aldım. Sarhoşluktan ve annemi döv-
mekten bitkin düşen babamın karnına defalarca sapladım. Öyle
ki yüzüme bile bakmaya hali kalmadı. Bir tarafta annem, bir ta-
rafta babam kanlar içinde yatıyordu. Dila'nın çığlıkları yerini sa-
dece sessizliğe bırakmıştı. Kurtulmuştum öz babamdan. Annemi,
kendimi, kardeşimi de kurtarmıştım. Bu kadar basit miydi benim
ayıkken gözleri gülen babamı bıçaklamam? Onun gülen gözleri
bir daha bana bakmayacaktı. Oysa yüzmeyi, futbol oynamayı,
gökyüzüne bakıp çığlık atmayı hep o öğretmişti bana. Bıçağı bir-
den yere attım, nefes nefeseydim. Ter içinde kalmıştım, ellerime
bakıyordum. Kara ellerimin içindeki bıçakta babamın kanı var-
dı. Hala neler olduğunu anlayamamıştım. Bağırmağa başladım
“Baba, baba, babacığım aslında ben seni çok seviyorum ama ayık
halini babam!”

Gözlerimi açtığımda annem başucumdaydı. Annemin “ Er-
dal yavrum...” sesiyle uyanarak gerçeğe döndüm. Tüm bunların
hepsi bir rüyadan ibaretti. Can acıtan, beni ter içinde bırakan,
yüreğime kazınan bir rüyaydı, hepsi bu.